

Öyle Yalnızım ki

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 01 Ocak 2012

Öyle yalnızım ki ey insanoğlu!
Kime anlatsam dedim?
Kimse yok ki...
Birisi duyar belki diye,
Hepinize söylüyorum;
Öyle yalnızım ki.
Günler geçiyor, aylar geçiyor,
Çilem bitmiyor.
Alışırısın dediler;
Alışamadım.
Acım geçmiyor.

Bilmem bu kaçınıcı isyanım?
Kaçınıcı yakarışım.
Biliyorum,
Çare yok...
Ama dayanamıyorum.
Öyle yalnızım ki,
İçtiğim su bile düğümliyor boğazıma,
Bir lokma ekmek haram...
Her şey boş,
Her şey tatsız,
Her şey anlamsız...
Kapanmıyor yaram.

Öyle yalnızım ki ey insanoğlu!
Artık size benzemiyorum.
İnsanlıktan çıkmışım...
Ağlayamıyorum, gülemiyorum.
İşte bunun için,
Beni anlamanızı da beklemiyorum.
Öyle yalnızım ki.
Yüreğim taşarcasına dolu,
Benliğimi, ruhumu kaplamış bu sevda,
Söküp atamıyorum.

Duymuyor...

Duymuyor sesimi Allah'ın zalim kulu.

Rüzgârlara koydum onun adını,
Yağmur olup damlıyor gözlerime,
Ateş olup yakıyor yüreğimi,
Deniz olup coşuyor dalga dalga,
Kızıl bir güneş oluyor karanlık gecelerde.
Rüyam oluyor hiç değişmeyen...
Şafak oluyor ezan seslerinde.
Şafak oluyor çilekeş günlere uzanan.
Kızılıcak şerbeti içip kan kussam,
Kapanmıyor yaram.

Öyle yalnızım ki ey insanoğlu!
Haykırmam lazım...
Bitmeyen bu sevdayı fısıldayamam.
Her mevsim sonbahar olur mu?
Oluyor işte.
Öyle yalnızım ki.
Uzağım insanlara...
Durulur mu bu yürek?
Durulur mu bu acı durulur mu?
Ben boğulurken yalnızlığın girdabında;
O halen kendi havasında.
Nefret mi bunun adı? Gurur mu?

Bu gün ayrılığın bilmem kaçınıcı günü;
Ne topum tüfeğim vardı,
Ne de bendim kılıç kuşanan.
Yenik çıktım sevda çiçekleri ile savaştığım,
Anlatılmaz savaştan.
Yaşamayan görmüyor.
Alt tarafı aşk diyor,
Çekmeyince bilmiyor.
Kolay değil güle güle hayat demek.
Kolay değil göçüp de gitmek.
Elden bir şey gelmiyor.
Kolay değil arkada gözü yaşlı evlatlar bırakmak.

Ah kolay olsa,
Ah bir kolay olsa...
Durulur mu?
Çivisi çıkmış řu dünyada.
Bir dakika durulur mu?
Kurbanı olurdum bu sevdanın.
Durulur mu?
Ey insanoğlu! Durulur mu?

MEHMET FİKRET ÜNALAN